

lag, ministeren rent faktisk har tænkt sig at tackle problemerne på.

Jeg vil gerne følge ministeren ret langt og sige: Gad vide, om vi ikke skal lade være med at kalde det flaskehalsproblemer og i stedet kalde det strukturproblemer, hvilket det reelt måske nok mere er. For hvad er det, vi taler om? Vi taler om, at der er over 1 million mennesker, som er arbejdsduelige, men som ikke har et reelt arbejde uden tilskud. Så tror jeg ikke det kan siges mere klart og firkantet. Et arbejde uden nogen form for tilskud er der altså 1 million arbejdsduelige, som får overførselsindkomster for at gøre – mere eller mindre – men mange af dem har slet ikke noget.

Ministeren var også inde på den udmærkede statistik, som Danmarks Statistik fremkom med den 6. februar, og sagde, at den ikke er baseret på andet end nogle tilfældige telefoninterview. Ikke desto mindre har en rimelig saglig kilde som Danmarks Statistik regnet ud, at ud af denne million – det nøjagtige tal er 1.055.000 – arbejdsduelige danskere på overførselsindkomst er der maksimalt 219.000, der vil være til rådighed, og som ønsker et arbejde. Det er under en fjerdedel.

Jeg skal ikke kunne sige, om det akkurat er det tal, men mere eller mindre, og derfor vil jeg sige, at det er cirka en fjerdedel, som reelt vil tage et arbejde, hvis de får tilbudt det. De er på den ene eller den anden form for orlov eller på førtidspension eller på efterløn – indrømmet – eller modtager arbejdsløshedsdagpenge eller kontanthjælp, eller hvad det nu ellers er. Det er de mennesker, vi taler om, og som reelt har den uddannelse, som der er brug for. Det er derfor, jeg siger, at jeg er helt villig til at fjerne ordet flaskehalsproblemer. Det er strukturproblemer. Er det de forkerter mennesker, der er gået over på en eller anden form for overførselsindkomst?

Er det reelt sådan, at der er kommet flere i arbejde?

Ministerens eget svar på det spørgsmål i november måned var, at det er der ikke: Der var 5.000 arbejdspladser mere i den seneste opgørelse – fra november måned – vi har fået fra ministeren. Men der var 16.000 flere, der var kommet i arbejde med tilskud. Det vil altså sige, at man skal trække de 16.000 fra, og så er vi altså nede på, at der var 11.000 færre i understøttet arbejde i november måned, end der var året før. Og problematikken og tallene har såmænd samme retning stadig væk. Der er altså ikke kommet flere reelle arbejdspladser, som ikke er offentligt støttede.

Jeg hørte også ministeren svare før, at hun var vældig stolt af, at der var så mange støtteordninger – nu må ministeren ikke sidde og ryste på hovedet, for det fremgik faktisk tydeligt, at støtteordninger var en god måde at støtte erhvervslivet på. Men Fremskridtspartiet synes, det er en rigtig dårlig løsning. Det, der ville være en god løsning – og det ved arbejdsministeren jo lige så godt, som jeg gør – er selvfølgelig at fjerne alle disse tilskudsordninger og derved få mulighed for at nedsætte skatten, så man kan få produktionen i vejret og få vendt hjulene igen.

Til hr. Aage Frandsen, som var inde på nogle ganske sympatiske ting, lige med undtagelse af, at hr. Aage Frandsen gerne ville flytte virksomhederne derhen, hvor der er villige arbejdstagere – sådan må jeg forstå, hvad hr. Aage Frandsen sagde – vil jeg godt sige, at hvis virksomhederne skal flytte derhen, hvor der er villige arbejdstagere til en rimelig penge, er jeg bange for, at virksomhederne flytter til udlandet, og det kan Fremskridtspartiet overhovedet ikke støtte.

Men hr. Aage Frandsen var jo også inde på, at der skulle uddannelse, uddannelse og uddannelse til – det var vist sådan, det blev sagt.

Vi er enige i, at en konstruktiv uddannelsespolitik med fjernelse af passive ydelser og en påfølgende aktivering er vigtigt; men så kommer vi til spørgsmålet om, hvem der kan klare det – arbejdsformidlingen, som jeg startede med at sige at ministeren var så begejstret for? Arbejdsformidlingen har bevist, at den ikke duer til det. Der er endog nogle kommuner, der nu beder om at få lov til at sætte det i gang på forsøgsbasis – selvfølgelig mod at få pengene med. I Farum Kommune har man endog været så flot at sige, at hvis det koster 80 mio. kr., kan man godt nøjes med at få de 40 mio. kr. med. Så sparer statskassen også 40 mio. kr., og jeg er ret overbevist om, at borgmesteren i Farum Kommune regner med, at kommunen kan tjene penge på det.

Det har Fremskridtspartiet sagt i masser af år. Det duer ikke med den arbejdsformidling, der er blevet så centraliseret i store regioner, for man har ikke fornemmelse for, hvad der sker rundt omkring, og man har ikke føling med, hvad det er for nogle arbejdstagere, der rent faktisk er tale om. Det har man ude i kommunerne, og det har man, hvis det foregår i mindre enheder.

Vi mener, at det er på høje tid, at kommunerne får arbejdsformidlingen tilbage, og at man